

# Sắc ... Tím ... Ơi !

Chiều muộn, làm kẻ lãng du, lang thang dọc con đường ngược xuôi xe cộ, giữa sắc trời băng lãng nhát nhòa trong màn đêm sắp bùng bùng trôi xuống, giữa cái mệnh mang muôn điều của dòng đời tôi để mặc cho miền kí ức trôi dạt đến một khung trời- nơi đó có chốn yên bình để rồi nhớ, rồi thương, rồi khát khao một sắc tím băng khuâng- biêng biếc cõi lòng.

Một... hai... làm sao đêm hết... Dân dã mà kiêu sa, cái màu tím ngan ngát đâu dễ nhạt phai... Thăm sâu trong kí ức, bao giờ cũng thế- sắc tím mãi lan toả, khê khàng. Không rung rinh, rạng rỡ, không ngạo nghễ- đồng đánh, ấy vậy mà sắc tím chốn quê giữa đất trời vẫn là thiên thần đủ sức níu kéo để lòng người dịu lại, nghe xôn xao nổi niềm hoặc mơ hồ da diết... và mãi mãi được chưng cất thành một vùng kí ức yêu dấu, thân thương ...

Mỗi cuộc đời bắt đầu từ tuổi thơ. Có tuổi thơ nào không lớn lên bằng nỗi nhớ! Tuổi thơ tôi lớn lên bên tao nội, điệu hò của bà của mẹ, được tắm trong dòng sông gió nội hương đồng. Thăng con nít trong tôi gắn với cánh diều no gió, những trò chơi đuổi bắt, những buổi cùng lũ bạn thả trâu dọc triền đê hái những cánh hoa bèo xinh xinh, hoa sim tím tím cùng một vùng đom đóm. Giữa màn đêm yên ả, những chú đóm lập loè dẫn dắt tuổi thơ vào thế giới cổ tích có ông Bụt, nàng tiên, cô Tấm điệu hiền lung linh xinh đẹp. Nhớ mỗi buổi chiều cùng lũ bạn nô đùa trên đồng nội, nhảy ùm xuống bờ ao, hái lên cánh hoa bèo. Dọc triền đồi thoai thoải màu tím hoa sim dịu dàng, thanh khiết cả một góc trời... Nghĩ lại thấy tức cười- những ngày đầu xa quê lên phố trọ lang thang đi kiếm một cánh bèo lai thả vào bát nước để nguôi ngoai nỗi nhớ sắc tím nhạt mong manh. Có những lúc ngồi ngắm mưa rơi, nhìn những hạt bong bóng vỡ oà trên mặt nước, bỗng nhớ quay quắt chốn yên bình. Cả một chốn quê dập dềnh hoa bèo, hoa súng hiện về như diu người ta lạc vào miền cổ tích xa xăm, huyền thoại để lại nghe ngan ngát một mùi hương...

Giữa bao tất bật, lo âu, mỗi người tự tìm cho mình một cách làm thư thái để tĩnh tâm, thanh thân. Với tôi, miền quê trở thành nơi trú ẩn để tìm cảm giác bình yên. Một trưa hè được ngâm mình dưới dòng sông quê, mướt những mo cau từ lòng giếng mát, ngắm ngàn cánh hoa xoan li ti nhẹ nhẹ có cảm giác cởi bỏ hết mọi ưu tư muộn phiền. Cảm ơn cuộc đời, cảm ơn chốn quê đã cho tôi một tâm hồn. Cảm ơn hoa xoan khê khàng dẫn tôi vào khung trời mộng mơ biết yêu thương hơn đời. Chẳng biết từ lúc nào, những cánh xoan nở nơi góc vườn yên tĩnh vương vẩn đầy sức ám ảnh trong tôi. Phải rồi, ngày đó, chính cái loài hoa nhỏ bé li ti, mỏng manh e dè ấy đã cho tôi biết nói lời cảm xúc để một ngày kia, đi giữa mùa hoa tím giập mình nhận ra thiếu nữ nhà bên đang làm duyên con gái. Em dịu dàng e ấp. Mái tóc ngát hương mùi con gái xoả dài lên bờ vai mỏng thẹn thùng bên chiếc nón che nghiêng qua lối xóm... Từng hạt mưa phơi phơi bay, thân cây vạm vỡ, bám sâu vào lòng đất để tặng cho đời những sắc hoa chum chim. Không thắm hương, khoe sắc, hoa xoan bình dị một hình hài, mãi nở, mãi rung rinh, li ti... Ơi cái màu thánh thiện, mong manh nhưng chẳng bao giờ phai nhạt. Đi dưới chòm xoan, nhìn hoa tím rụng, thấy vẩn vương cả cõi lòng. Hồn quê, hồn đất Việt như gói vào trong điệp trùng những thiên thần bé nhỏ đó, nghe vọng lên cả một khúc đồng dao thuở nào. Thôn nữ tuổi xuân- em đẹp như xoan- sáng trong và thanh khiết... Những rung động yêu thương ép chặt vào từng cánh nhờ gió nội hương đồng cất giữ. Hoa xoan đánh thức và cho ta thật nhiều tình yêu để mai đây ta lại nuôi tiếc, ngân ngơ cùng hoài niệm...

Và cũng chẳng biết từ bao giờ, mỗi lần gặp mùa xoan rụng lòng lại bắt đầu thấy giăng tơ để tìm về lễ hội... Có lẽ cũng bắt đầu từ câu thơ Nguyễn Bính: " Bữa ấy mưa xuân phơi phơi bay. Hoa xoan lớp lớp rụng rơi đầy. Hội chèo làng Đặng đi qua ngõ. Mẹ bảo thôn Đoài hát tới nay...". Xoan tím bắt đầu rải hoa vãn trên lối đi, về... Vậy là đã đến lúc gánh hát đi qua...làng quê âm lên không khí vui chơi hội hè. Cô gái

nét na và kín đáo không thể giấu được mình, một thoáng xao động vụng về trong nốt nhạc đồng quê có mơn man một loài hoa, âm thầm bé nhỏ. Và thiếu nữ ơi, rồi em cũng đi qua cái tuổi để cho xoan kia thì thâm gỗ cửa trái tim, tôi cũng đi qua một thời nhất cánh mỏng rơi cài lên tóc thiếu nữ...nhưng có một điều chắc chắn rằng, cái màu tím mỏng manh ấy thì mãi còn ở lại một góc khuất của tâm hồn, vẫn luôn sáng lên để giữ trọn một thuở êm đềm xanh mái tóc, để rong chơi cùng năm, cùng tháng...

Chợt nắng, chợt mưa, con tàu thời gian chuyển bánh không ngừng... Chiều nay tôi lại lang thang đi tìm màu hoài niệm. Trời ả, cây bằng lăng tím rím một góc đường. Lòng tôi chợt se lại, băng khuâng. Sắc tím loang loáng mặt sông, sắc tím rải dọc triền đồi, sắc tím đọng đưa trên mỗi vòm cây... bắt chợt hiện về. Như một kẻ đại khờ, ngây ngô, tôi đưa đôi tay trần ra hứng và tự dặn lòng phải nâng niu, cất giữ. Lại lang thang giữa phố phường, nghe rung rung một niềm quê sắc tím... Tím của màu hoa, tím màu thời gian và tím cả màu thủy chung- dịu dàng, ngan ngát. Bình yên ơi- xin giữ mãi- sắc...tím...oi, ở lại cùng người!